

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות מנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 550

משכיל לדוד

פרשת ויקהל

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

את העולם בששת ימי בראשית, ומכיוון שבמשכן היו מכונסים שמות הקדש נאסר על עם ישראל לעבוד בו בשבת בכדי לא לחלל את השמות הקדושים הנתונים בו. וההימנעות ממלאכת המשכן בשבת, יש בה הוכחה שלמרות שמקום שכינונו של הקב"ה נבנה מתרומתם של עם ישראל, מכל מקום ביום השביעי אין לעבוד בו, להראותך ששמירת השבת עולה בחשיבותה אף על מצות הצדקה. ואין בדברים אלו חלילה להמעיט מערכה ומעלתה של מצות הצדקה, אך יש בהם לאלפנו מוסר ובינה ולהעמידנו על חומרת שמירת השבת, ועל ההקפדה היתירה ומשנה הזהירות שיש לנהוג בה, בכל פרטיה ודיניה.

קול יעקב בשבת

אדם שהוא חי את חייו מתוך אמונה שלימה בה' יתברך, הרי הוא זוכה שכל התורה כולה תחול ותתקיים בו, וכאמור השבת היא זו המביאה את האדם לידי כך. ראיתי מובא בשם רבינו יוסף חיים מבבל בעל הבן איש חי זצ"ל (שנה שניה שמות), שעל כל אדם ואדם להקפיד ולהשתדל ללמוד תורה בשבת, ואף אם ישנו אדם הפוטר עצמו מלימוד תורה, במשך כל ימות השבוע בשל טורח עבודתו, הרי שבשבת אינו יכול לפטור עצמו בטענה שזמנו אינו בידו, מכיוון שהשבת מנוחה היא ואף הקב"ה נח בה ממלאכתו. וע"כ עליו להקדיש מזמנו המנוחה ללימוד התורה הקדושה. ועל דרך החידוד נראה לומר שהמילה "ויקהל" נחלקת לשתיים. האותיות 'וי' עם הכולל עולות בגימטריא כמנין המילה "טוב" - כדכתיב (משלי ד, ב) "כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו". וכן האותיות "קל" הן כנגד האמור "הקול קול יעקב" (בראשית כז, כב). ונראה לומר שקולו של יעקב שהוא קול התורה שעליה נאמר "לקח טוב", צריך להדהד ולהישמע בשבת ביתר שאת, שמצות השבת אמורה בפרשת ויקהל רומזת לענין רם ונשגב זה.

וידוע הוא שירושלים חרבה על כך שלא שמרו בה את השבת (שבת קיט, ב). ובפשטות נראה שאת השבת בני אותו הדור שמרו וקיימו, אלא שהתביעה היתה על כך שלא הקפידו על לימוד זהו הלימוד המעולה והמוזכר ביותר. וכמו כן אם באה על האדם איזו שהיא ויבדוק בשל מה באה לו הרעה, שפפש ולא מצא - יתלה בעוון ביטול תורה ל התורה החמור ביותר הוא בשבת, היות ואז יש לאדם פנאי ולפיכך עליו מוד התורה ביום השבת.

קדושת השבת בראש סדר העדיפויות

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר ציוה ה' לעשות אותם. ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתו לה' כל העושה בו מלאכה יומת" (שמות לה, א-ב)

פרשת ויקהל פותחת בציווי שמצוה משה את עם ישראל בענין שמירת השבת, ואמנם עיקר מטרת הקהלתם היתה לצורך התרמתם לבניית המשכן, אך למרות כן מצינו שהתורה כותבת ראשית על איסור עשיית מלאכה בשבת, ורק לאחר מכן מזכירה את בקשתו של משה לעם ישראל לתרום כסף וזהב ונחושת, למען המטרה הנעלה של בניית המשכן. "קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' זהב וכסף ונחשת".

וסדר כתיבת הדברים בתורה אינו מקרי, ויש בו בכדי ללמדנו מוסר. משה רבנו רצה להנחיל בקרב עם ישראל את הידיעה שעל אף שהוא מכנסם עתה לצורך תרומתם לבניית המשכן, מכל מקום שמירת השבת חשובה היא לאין ערוך ואף עולה על מצות הצדקה. שהרי מצויו הוא הדבר שישנם אנשים הרומסים את קדושת השבת ברגל גסה ומפירים ומחללים את השבת, אך בכדי להרגיע את עצמם ולהשקיט את מצפונם - הם מפזרים מהונם ורוכשים ומעניקים אותו לנוקמים ביד רחבה. ואותם אנשים מנחמים את עצמם, שאמנם אין הם שומרים את קדושת השבת, אך מקפידים הם הקפדה יתירה בענין מתן צדקה, והלא כבר נאמר (משלי י, ב) "צדקה תציל ממות", ועל כן יכולים הם להיות סמוכים ובטוחים שלא יאונה להם כל רע ולא יענשו על חילול השבת. משה רבנו בדברו על מצות השבת, חידד את המסר בליבות האנשים שאמנם מצות הצדקה חשובה היא עד למאוד, והמקפיד לקיימה זוכה לשכר הרבה.

וידוע מה שכתב המקובל רבי חיים ויטאל זיע"א (שערי קדושה חלק ב, ז) שכל מצוה אדם יכול להפסידה על ידי עבירה, אך מצות צדקה לא תדחה מפני שום עבירה. אך רצה משה להעמיק את הידיעה, שמצות השבת חשובה לא פחות מן הצדקה ואף יותר, שהקב"ה ברא את העולם במשך ששה ימים וביום השביעי שבת וינפש, על כך אף עלינו לכבד את אותו היום נח ממלאכתו ולהקדישו לקב"ה.

והנה מצינו שבצאלל נצטוו לבנות את המשכן, ונאמר בספרים הקדושים שבזמ הקים את המשכן הוא כיון כוונות גדולות ועמוקות לסודות ושמות הקודש, שבהם

יח, רבי אלכסנדר זיסקינד
מח"ס "יסוד ושרש העבודה

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת ויקהל כ"ב אדר א' תשע"א

באר שבע	תל אביב	ירושלים	הדלקת נרות
17:16	17:13	16:58	
18:13	18:12	18:10	מוצאי שבת
18:49	18:46	18:51	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

כב - רבי יעקב חורי,	כה - רבי גרשון מקיטוב
מח"ס "בני יעקב לבושים"	כו - עובדיה הנביא
כג - רבי יעקב רוקח מטריפולי	כז - רבי חיים סינאוני
כד - רבי אליהו הכהן,	כח - רבי שמואל הלוי קליין,
מח"ס "שבת מוסר"	מח"ס "מוחצית השקל"

"וביום השביעי יהיה לכם קדש" (לה. ה).

שולחן השבת בבית היהודי הוא אחד השיאים החווייתיים המעלים לפסגות רוחניות את כל בני המשפחה. כיצד מנווטים את ההנהגה ליד השולחן, שאכן תהיה כזאת בשלוש הסעודות? חובת ההשקעה מוטלת בראש ובראשונה על בעל הבית, בכך שיכין את עצמו לקראת השבת בדברים שיש בהם כדי לקבץ את כל הילדים בכל הגילאים אל שולחן השבת. כל בעל צריך להבין שכשם שעקרת הבית עמלה ומתייגעת להכין את מאכלי השבת ולתבלם בטוב טעם כדי שיהיו המאכלים ערבים על בני הבית, כך בדיוק באותה מידה מוטלת החובה על האבא לתבל את השולחן בדברים המעניינים את הילדים. משימה זו, לא מן הקלות היא, כיון שכל ילד דורש את שלו, ואברך השקוע בלימודי הגמרא והפוסקים, יתקשה לפעמים להכין את עצמו כראוי בסיפורים ובתיאורים מרתקים שיכנסו את הילדים סביבו בליל שבת וביום המחרת.

דוגמא נפלאה לכך, מסופרת בספר "עלינו לשבח": מזה תקופה ארוכה עקבנו אחר אברך מופלג היושב בימי רביעי וחמישי באחד מבתי הכנסת ולצידו דפים, והוא כותב וכותב ומכתב. במשך שעותיים תמימות יושב האברך על מקומו, אינו מבחין בנעשה סביבו ושקוע בין הדפים שלו. היושבים לצידו היו בטוחים שהמדובר ב"חבורות" שהוא אומר ככולל בו הוא לומד, אך העובדה שהאברך הביט מדי פעם בחומש, הביאה אותנו למסקנה שפנים אחרות באו לכאן.

בשלב מסויים ניגשנו אליו ושאלנו למהות הדפים, ואז התברר שהתלמיד חכם ההוא משקיע 4 שעות מדי שבוע כדי לעבור על כל פרשת השבוע 'ישר והפוך', ובדפים אלו הוא מכין שאלות לילדיו המתבקשים להשיב עליהם עוד בימי חמישי וששי ולבוא אל שלחן השבת ופתקיהם בידיהם. כל אחד מקריא את התשובות, וכמובן שהאבא מקדיש תשומת לב לא רק לאלה שתשובותיהם היו מדוייקות להפליא אלא גם לאלה שעמלו והתייגעו אך לא הצליחו לקלוע למטרה. כך הופך שולחן השבת לאירוע מרתק שכל בני המשפחה ממתנינים לו במשך כל השבוע.

אמנם מה שמתאים לבית אחד לא מתאים למשנהו, אבל הכלל הוא שצריך להשקיע בנושא זה זמן ומחשבה על מנת להביא את הבית למצב שבו השבת תעבור מתוך קדושה ושמחה של מצוה. כדאי להציע, למשל, לכל ילד לומר דבר תורה על השולחן, וכשהוא מדבר - כולם צריכים להקשיב לו, ולא לעסוק בדברים אחרים.

כבודה של העניבה

דיון הלכתי מרתק עלה על שולחנו של מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א: השאלה שהופנתה ע"י שני בני זוג, נסובה על עניין כלי האוכל שיש להשתמש בהם בשבת. הבעל טען, שכיוון שבני הבית משתמשים בכלים רבים במהלך השבת, ולאשתו יהיה קשה לשטוף את כולם, הוא מעדיף שישתמשו בכלים חד פעמיים, כך שלאחר האוכל מורידים את המפה - שגם היא חד פעמית - מן השולחן, עם כל הכלים והפסולת, ומשליכים לפח האשפה. והכל כדי להקל מעל אשתו את עול הבית. האשה, מצידה, טוענת שאמנם השימוש בכלים חד פעמיים יקל מעליה את עול הבית, דבר שאולי יגרום לה 'עונג שבת', אבל מאידך היא שואלת 'ומה עם כבוד השבת? האם זה הוא כבודה של השבת, להשתמש בכלים שכאלה? הרי אם היה מגיע הביתה אורח חשוב, היינו מוציאים את הכלים היותר יפים והיותר נוצצים!' בהקשר זה סיפר הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א, סיפור שהיה אצל דודו מרן החזון איש זצ"ל. בני התורה הליטאיים מכבדים כידוע את השבת בעניבה יפה. והנה הגיע בחור ישיבה אל מרן החזון איש זצ"ל ותיאר בפניו את הקושי שיש לו בימי הקיץ בעניבת העניבה, כיוון שהוא מזיע ביותר, וממצחו נוטפים אגלי זיעה, ואם כן - שאל הבחור - האם אני יכול ללכת בלא עניבה, או שמא יש בכך זלוזל בכבוד השבת? השיב לו החזון איש ש'אם אין עונג, אין גם כבוד'. דהיינו שאם הבחור אינו נהנה מהעניבה, אין בכך גם כבוד לשבת. לפי זה אפשר להשיב גם כאן, שכיוון שיש קושי גדול בשטיפת הכלים, אם כן אין בכלים החד פעמיים משום זלוזל בכבודה של השבת.

מנוחה שאתה רוצה בה

כל כך גדולה היא מעלתה של השבת, עד שביום זה הננו דומים למלאכים. שהרי בכל יום אנו אומרים ב'קדושה' - 'נקדישך ונעריצך כנועם שיח סוד שרפי קודש', דהיינו שעם ישראל אינו מתיימר לומר את הקדושה יחד עם המלאכים, אלא לכל היותר הוא עושה זאת כמו המלאכים; ואילו בתפילת מוסף של שבת קודש אומרים 'כתר יתנו לך וכו' מלאכים המוני מעלה עם עמך ישראל קבוצי מטה'.

המלאכים ועם ישראל יחדיו, מקדשים - בשבת - את שמו של קודשא בריך הוא. בהזדמנויות רבות מעורר מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, על כך שיש לנצל כל דקה בשבת קודש למנוחה אמיתית, שיש עמה יראת שמים, "מנוחה שאתה רוצה בה". ננפוש לגמרי מעמל החולין, נפשוט את הבגדים המלוכלכים ונעטה צעיף מלוכה. הקב"ה שופט כל הארץ אינו דורש מהאדם את אשר איננו מסוגל לעשות. אם נצליח להעלות ולרומם את האווירה בבית, ולו בבחינה הקלה שבקלות, ולו במשהו שבמשהו, כבר תהיה זו שבת אחרת לגמרי. ואז תרנן נפשנו במזמור שיר ליום השבת, ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים.

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

אף בהפסד גדול

1. מהי החכמה המיוחדת שהיתה בטויית צמור העזים?
2. מהם התכונות המיוחדות שבהן נתברך בצלאל?

אף אם רואה שאם ירגיל עצמו במדה הזאת, שלא לספר לעולם בגנותו של ישראל, יסבב לו הפסד גדול בענין פרנסתו, כגון, שהוא תחת רשות אחרים, והם אנשים שאין בהם ריח תורה, עד שאם יראו את מי שאין פיו פתוח כל כך כמותם, יחזיקו אותו לשוטה ופתי, ועל ידי זה יסלקוהו ממשמרתו ולא יהיה לו במה לפרנס את בני ביתו, אף על פי כן אסור. ככל שאר לאוין, שמחויב ליתן כל אשר לו ולא לעבור עליהן ("חפץ חיים")

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חגיגה פינטו שליט"א

מן האוצר

המילה "על" רומזת על עליה והתעלות

בהבאת התרומה יותר מן הנשים, ועל כך נאמר "הנשים על הנשים" לומר שהנשים הביאו בהזדרזות יתירה, כי מאחר והנשים פגמו בעגל הם היו צריכים להזדרז בבניית המשכן כדי להתעלות. אבל הנשים הביאו רק משום חיבוב מצוה. וזה רמוז בחילוק שיש באותיות של נשים לעומת אנשים. החילוק הוא "א" שבאנשים נמצאת האות א', ובמילה נשים לא נמצאת האות א'. ואלף מרמז על אלופו של עולם, שהוא ה'. לומר שבחטא העגל הם חטאו לה'. ועוד יש לבאר שהנשים הרי מצווים על התלמוד תורה והנשים לא מצוות על כך. והרי "גדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה" (קדושין לא, א). משום שהמצווה יצר הרע נטפל אליו יותר ומונע אותו מלקיים את ציווי ה', ובשביל לנצח את יצרו ולקיים את ציווי ה' כראוי הוא נדרש ליותר כוחות וליתר זריזות.

ועל כן הנשים המצווים, הזדרזו יותר מהנשים בהבאת התרומה למשכן. לכן נאמר הנשים על הנשים. המילה "על" רומזת על עליה והתעלות, רוצה לומר שבשביל להתעלות הנשים היו צריכים יותר זריזות מאשר הנשים.

ויבואו הנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו זה וזה וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב לה" (שמות לה, כב)

כשהתורה מדברת על ענין התרומה

שהביאו למשכן. ויש לשאול מדוע כתוב הנשים על

הנשים ולא עם הנשים? ונראה לבאר, שהרי המשכן בא לתקן את חטא העגל. והנשים הם אלו שפגמו בחטא העגל והיה להם לתקן חטאם,

אבל הנשים לא חטאו בעגל כלל (פרקי דרבי אליעזר מה). על כן הנשים חפצו ושאופו לסייע בבניית המשכן יותר מהנשים, בכדי לכפר על חטאם שפגמו בעגל. והזדרזו אם כן

מן המעיין

חצאי שקל של שש מאות אלף - (רש"י פקודי לח. כו). וממילא עתה יש כאן איסור הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים. ולכך אפוא, ציוה משה שיעבירו קול במחנה על איסור הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים.

"בבאם אל אהל מועד ובקרבתם אל המזבח ירחצו". (מ. לב)

פסוק זה נתפרש יפה בדרך רמז בפיו של הגה"צ רבי אליעזר פאפו זצ"ל, בספרו הנפלא "פלא יועץ", וזה לשונו:

"בבאם אל אהל מועד" - זהו בית הכנסת.

"ובקרבתם אל המזבח" - זהו השולחן. שהשולחן דומה למזבח.

"ירחצו מים" - היינו שייטלו את ידיהם. קודם שיתפללו, וקודם שישבו ליד השולחן.

אור הזהר

"וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בזכמה". (לה. כו)

אמר רבי אבא: בשעה שהיו עושות מלאכה היו אומרות: זה למקדש זה למשכן, זה לפרוכת. וכן כל אותן האומנים, כדי שתשרה הקדושה על ידיהם ותתקדש המלאכה. וכאשר הגיעה המלאכה למקומה, בקדושה עלתה.

על כן, מי שבונה בנין, כשמתחיל לבנותו צריך להזכיר בפיו שלעבודת הקדוש ברוך הוא - הוא בונה, לפי שנאמר "הוי בונה ביתו בלא צדק", ואז סייעתא דשמיא שורה עליו והקדוש ברוך הוא מכין עליו קדושה וקורא עליו שלום. זהו שאמר הכתוב "וידעת כי שלום אהליך".

(תזריע ג.)

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל". (לה. א)

במתן תורה בסיני התאחדו כל בני ישראל, ככתוב: "ויחן שם ישראל נגד ההר" (יט. ב). ודרשו על כך חז"ל: כאיש אחד, בלב אחד. אולם כשחטאו ישראל בחטא העגל, נתפרדה החבילה והשטן המקטרג גרם לפרוד ולמחלוקת בקרב שבטי ישראל.

והנה ידוע, כותב המלבי"ם בספרו "ארץ חמדה", שהקמת המשכן נועדה, בין השאר, לכפר על חטא העגל של ישראל - משום כך השתדל משה להקהיל "את כל עדת בני ישראל", בשעה שהודיע לעם על מלאכת המשכן, כדי להחזיר בכך את העטרה ליושנה ולהשיב על כנה את אחדות ישראל כבימי מתן תורה.

"וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו את כל אשר ציוה ה'". (לה. י)

את זאת היה דורש רבי יוסף פאצאנאווסקי זצ"ל, בספרו "פרדס יוסף":

החכמה הגדולה ביותר היא, שלא יהא האדם חכם יותר מכפי הצורך, ושכל מגמתו בעולמו תהא לעשות בדיוק נמרץ כפי אשר ציוהו השי"ת, לבל יגרע ממנו ולבל יוסף עליו כי הוא זה.

וזהו שרמזו בכתוב באומרו: "וכל חכם לב בכם - יבואו ויעשו את כל אשר ציוה ה'". את כל אשר ציוה ה', ותו לא מידי...

"ויצו משה ויעבירו קול במחנה". (לו. ו)

והוא ה"קול" שהעבירו במחנה?

משיבה הגמרא (שבת צו): ואומרת "דין הוצאה" - שמשה ציוה להם שלא להוציא מרשות היחיד שלהם אל רשות הרבים.

והקשה רבי יעקב יהושע זצ"ל בעל ה"פני יהושע", לכאורה מדוע הזהיר משה על איסור הוצאה רק לאחר שכבר הביאו בני ישראל את נדבת המשכן?

והשיב הרב זצ"ל, שלאחר שמושה ראה שיש "מאת אדנים ככר כסף" הסיק מכך שמספר בני ישראל הוא: ששים רבוא. - שהרי מאת ככר כסף עולה לחשבון

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

זריזות לקיום המצוות

"והנשאים הביאו את אבני השדה"

(לה. כז). "אמר רבי

נתן; מה ראו נשיאים

להתנדב בחנוכת

המזבח בתחילה,

ובמלאכת המשכן לא

התנדבו בתחילה? אלא כך אמרו

נשיאים: יתנדבו ציבור מה שמתנדבין, ומה שמחסירין אנו

משלימין אותו. כיון שהשלימו ציבור את כל שנאמר "והמלאכה היתה

דים". אמרו נשיאים מה עלינו לעשות, הביאו את אבני השדה וכו'. ולפי שנתעצלו

מתחילה נחסרה אות משמם. והנשאים "כתיב" (רש"י). ומנגד, מה נאמר על כלל

ישראל? "והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר" (לו. ג), כך מקיש החתם סופר

כפי שדרשו חז"ל בפסוק "והנותר ממונו עד בוקר" - ליתן בוקר לבוקרו של בוקר.

כן נרמז בפסוק כאן,

שבני ישראל נזדרזו והביאו את נדבתן 'בבוקרו של בוקר' דהיינו מעלות השחר.

ואף על פי כן לא הקדימו להביא מבעוד לילה, משום שמעלת זריזין היא מהבוקר,

כפי שמצינו במצות מילה שנלמד מ"וישכם אברהם בבוקר".

ומה נפלאות היא עדותו של הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל בנושא זה (הדברים

הובאו בספרו "דעת תורה"): "מי שהכיר את הכהן הגדול מאחיו, מרן רבי ישראל

מאיר הכהן בעל החפץ חיים זצ"ל, ראה שלא היה נמצא אצלו כלל כל ענין

האמירה. מעולם לא נשמע ממונו משפט כמו: "אעשה דבר פלוני". שכן כל דבר

היה עושה עוד בטרם אמר. כך למשל, כשהיה אחד מבקש ממונו מכתב תעודה

על איזה דבר, הנה בטרם השיב לו אמרים, כבר היה עומד באמצע הכתיבה, ואחר
כן הודיע למבקשו כי הנה המכתב כבר מוכן ומזומן הוא...

לך מיד לביתך!

ועוד על זריזות הצדיקים, "האומרים מעט ועושים הרבה": כאשר בא רבי אייזיק

זצ"ל לבקר את אחיו כ"ק אדמו"ר רבי דוד מלעלוב זצ"ל, פנה אליו רבי דוד לאחר

מספר דקות ואמר לו: "אמנם אין זו ממידת דרך ארץ לומר לאורח לשוב לביתו,

בכל זאת אומר לך לשוב לביתך תיכף ומיד!" נבהל רבי אייזיק מאד ומחשבה

חלפה במוחו: "מי יודע מה קרה בבית. איזה אסון התרחש, חלילה, שאחי רבי דוד

משלחני הביתה בבהילות כזו!...

מיותר לציין שרבי אייזיק לא הלך, אלא רץ, מיהר ככל יכולתו. כשהגיע לביתו ומצא

את כל בני ביתו בריאים ושלמים. הודה רבי אייזיק לבורא יתברך שמו על חסדיו,

והתפלל על אחיו מה ראה על ככה לזרוז ולמהר אותו כל כך לשוב לביתו. עוד הוא

תמה ומהרהר בדבר, והנה נפרצה דלת הבית ויהודי זר נפל פנימה מתעלף. מיד

ניגש אליו רבי אייזיק, נשאו אל המיטה, עוררו מעלפונו ושאל אותו מה אירע לו.

סיפר היהודי: "היום מלאו שמונה ימים להולדת בני. אני מתרוצץ כל היום ומחפש

אחר מוהל, ובכל מקום אומרים לי שהמוהל נסע ואינו בביתו, נדמה היה לי שאצא

מדעתי, מה פירוש: מילה שלא בזמנה!?

המשכתי בדרכי מעיירה לעיירה עד ששלחו אותי לכאן. מיהרתי ורצתי כל הדרך,

כוחותי אפסו והתעלפתי!" מיהר רבי אייזיק ללא אומר ודברים ונטל את סכין

המילה, הלך עם היהודי לביתו והגיע לשם בטרם שקיעת החמה. הוא הכניס את

הרך הנימול בבריתו של אברהם אבינו בעיתו ובזמנו. רק כעת הוא הבין לנכון,

מדוע שלחו אחיו הצדיק רבי דוד מלעלוב בבהילות כזו לביתו...

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

קום והתהלך בחוץ

רבי חיים פינטו זיע"א, היה נוהג לערוך בכל לילה תיקון חצות בבית הכנסת.

באחת הלילות, בהגיעו לבית הכנסת לאמירת תיקון חצות, נתקל הרב במדרגות

בית הכנסת באדם שנפגע בכל גופו והיה משותק, עד שממש היה מהלך על

ארבע, מבלי יכולת לקום.

"מה לך כאן?" - קרא לו רבי חיים - "קום והתהלך בחוץ כאחד האדם!" אז השיב

לו האיש בקול בוכים כי אינו יכול, ודווקא משום סיבה זו הגיע לכאן: "מבקש

אני מכבוד הרב שיתפלל עלי, ויבקש בזכות אבותיו הקדושים שאוכל להתרפא

מהמחלה הנוראה שתקפה אותי".

רבי חיים זיע"א הזמין אותו להתפלל איתו ביחד תיקון חצות, כשלאחר התפילה

הוא יראה במה יוכל לעזור לו.

לאחר אמירת תיקון חצות, קרא רבי חיים לכמה אנשים, וביקש מהם שיקחו

את אותו יהודי המשותק על כפיים ויביאו אותו אל בית העלמין, שם קבור זקנו

של הרב, הצדיק הקדוש המקובל רבי חיים הגדול זיע"א.

כשהגיעו לבית העלמין ניגש רבי חיים אל קבר סבו הקדוש זיע"א, בכה וצעק:

"סבא סבא, התפלל לה' שירחם על האיש הזה. לא אני ולא הוא נזוז מכאן, עד

שהוא יבריא ממחלתו".

בעוד רבי חיים זיע"א שוטח את תפילותיו ובקשותיו, החל האיש המשותק

להרגיש כאבים בגופו, ובתוך דקות אחדות הוא קם והלך על רגליו כאחד האדם.

לאחר זמן מה אותו יהודי זכה ונכנס בברית הנישואין ויולד בנים ובנות, ולכל

בני משפחתו סיפר את הנס שאירע לו בזכות רבי חיים פינטו הקטן וזכות סבו

הגדול זיע"א. [מפי ר' הלל בן חיים, המתגורר בבאר שבע, וזכה לשרת בבית

הכנסת של רבי חיים פינטו].